

Словачке, где се у параграфу 35. упућује на пресуду Малхоус. Радило се, дакле, о посредном цитирању. Ваља исто тако напоменути да је раније поменути случај Василеску претходио доношењу реституционог законодавства у Румунији, па се ситуација коју смо тамо разматрали у тој тачки разликује од оне у предмету Марија Атанасију и други.

Други од поменутих ставова, изведених из ранијих преседана Малхоус и Копецки, логички је тешко одржив ако се схвати као изолован. Наиме, да би једно лице испунило услов за повраћај имања, по домаћем закону мора доказати да му је имање некад било одузето актом ауторитарног режима. Другим речима, ново имовинско право о којем говори параграф 136. пресуде незамисливо је без старог, угашеног наслова, чије аутоматско оживљавање није могуће, како констатује параграф 127. пресуде. Суд је у конкретном случају утврдио да подносиољке представки имају имовински интерес који се може сматрати подобним да привуче заштиту члана 1. Првог протокола зато што су по домаћем праву у најмању руку биле овлашћене да потражују накнаду за национализовано имање. Пошто је на тај начин огласио представке прихватљивим, Суд се упустио у мериторно одлучивање.

Основни став Суда у погледу меритума ствари ослоњен је на преседан из случаја Малхоус. Суд је утврдио да не постоји трајна ситуација и да је експропријација имања тренутни чин. Овакав став је лапидарно саопштен, уз позив на поменути преседан. Суд се тим поводом није упуштао у опсежније објашњење. Због тога је занимљиво приметити како је у пресуди предмета, у којем је одговорна држава била Чешка, доктрина тренутног акта у ствари послужила за то, да се представка огласи неприхватљивом. Напротив, Суд је у случају који посматрамо усвојио доктрину тренутног акта, али се упустио у меритум ствари. Рекло би се како је Суд прихватио један састојак преседана Малхоус, али не и резонување какво је тамо изражено у потпуности. Мора се при свему овом имати у виду и понешто радикалан захтев какав је поставио подносилац представке у случају Малхоус. Суд у ствари ни у тој пресуди није одбацио могућност да прибегне закључивању какво затичемо у пресуди румунског случаја, који је пред нама.

У даљем образложењу Суд се позвао на то да задирање у мирно уживање имања мора бити засновано на закону. Оно мора имати допуштен циљ и водити рачуна о политичким, привредним и друштвеним условима какви владају у земљи потписници Конвенције. Суд је тако исто навео да држава има поље слободне процене у овој материји. То поље је широко, али, по схватању Суда, не може бити неограничено. Посебно је Суд нагласио и то да накнада за имање које је држава одузела мора бити „у разумном односу“ с вредношћу одузетог.

На основу свега што је овде изложено, Суд је изрекао да у конкретном случају постоји повреда члана 1. Првог протокола. На основу члана 41